

De Guano's geknipt en geschoren: gemakzucht

Best of Guano Apes gekocht. Kende al enkele nummers en de CD Don't give me names. Sympathieke Oosterburen met leuke naam. Band volgens het Krezip-concept: vrouwelijk onderdeurtje met grote bek dat zingt, de teksten schrijft en de jongens vertelt wat ze moeten doen. Dus ging ik er even voor zitten. Nou dat viel tegen.

Vandaar dat ik u alvast de conclusie geef. Ledigheid, des duivels oorkussen, heeft op dekselse wijze vat op onze bende Apes weten te krijgen.

Na het bijeen sprokkelen van nummers moet het ongeveer zo zijn gegaan. "Einfach", zei der Bursche van GUN records (Goh leuk. Zelf bedacht, die naam?), "dan maken we er nog een fijn "bonus: multi-media part" bij. En dan heb ik nog een maat bij de firma Fuego (nou, die naam is in elk geval van Renault afkomstig) en die maakt nog wat van die geinige bekkentrefoto's".

Tot zover mijn waardering voor de vorm. Maar dan de inhoud.

CD twee, "Rareapes" getiteld. De calcia, de d + b smooth, de kaleve, de frozen en space jazz dubman mix. Hee, wat gebeurt daar: ik krijg een Ben Liebrand features Tony Scott flashback. Ja, hoe zou het daarmee gaan? Hmm, levert dit stukje alsnog een ervaring op. Wat niet gezegd kan worden van de mixen.

CD één dan. "Bestapes". 10 Van de 15 nummers van Don't give me names staan erop. Die heb ik al, en dat had ik al gezegd. Deze CD is daarmee het antwoord op de vraag: heeft u een shuffle knop op uw CD-speler? Nee? Dan hebben wij dé CD voor u!

Maar reken even met mij mee. Guano Apes heeft 3 CD's gemaakt, en deze verzamel-CD bevat 37 tracks. Als een gemiddelde CD zo'n 14 nummers heeft, wordt het toch ook lastig... tenzij je het hele repertoire op de verzamel-CD zet, wat weer sneu is voor de mensen die hem ooit gekocht hebben en zonder op te letten de verzamelaar aanschaffen. Het gaat ook bijna niet, na 3 CD's een Best of. Zodat er één oplossing is, briljant in zijn eenvoud waarvoor dus niet is gekozen: nieuw materiaal toevoegen.

Dit vraagt om een ferme hand. Onze lärmige¹ Lolita van de Nu-metal (ze is namelijk 1:55 kort en oogt als een Sacha de Boer, maar dan met piercing en snowboard. Ja, dat klinkt gek; toch is het waar. Ga googelen, als je me niet gelooft) is ten prooi gevallen aan de valkuil waarover directievoorzitters van alle tijden kunnen meepraten: gemakzucht door gebrek aan tegenspraak; hebzucht door gebrek aan respect voor de klanten.

Voor straf gaat Sandra Nasic meedoen aan het Europees singfestival, dat zal haar Nederigheid met een hoofdletter bijbrengen en respect voor haar band en de fans die ze twee keer heeft laten betalen voor dezelfde CD. Bovendien zal zij gesuperviseerd worden door het Nibud, die haar bijbrengt dat eerlijkheid het langst duurt en haar leert dat ze dat geld van die nep-verzamel-CD best kan missen.

Morris Tabaksblatt, hij heeft nu toch tijd over en weet wel raad met verwende kinderen, zal haar coachen. Zo zal het gaan:

¹ Lawaaiige. Ja, wij van Intermediair houden ons niet slechts bezig met de arbeidsmarkt. Educatie is ons doel.

"Ik begrijp niet, hoe dat nu komt? Dom ben je toch warempel niet. Je hebt mij de vorige keer nog zoo beloofd, dat je er je uiterste best op zoudt doen?" (uit te spreken met polyfoon-journaal timbre, maar dat had de geoiefende lezer al gesnapt).

"Maar dat heb ik ook gedaan, ik heb geweldig geblokt. Vraagt u het maar aan Stude of Dennis."

Dokter Tabaksblatt keek Sandra strak aan. En het was, alsof zijn ogen door hem heen wilden boren. "Ja, je moet je ervoor inspannen. En ik denk, dat je het er niet voor over hebt. Je denkt te veel aan je pleziertjes en ontspanning. Ik heb je de vorige keer al gewaarschuwd, en misschien heb je gedacht dat ik het niet zoo ernstig meende. Dan heb je je vergist. Je kent mij wel goed genoeg, zou ik menen, om te weten dat ik niet houd van dreigen.

Het spijt mij heel erg, dat het zover moest komen, maar jongedame, wil je je snowboard even uit je kamer gaan halen?"

Sandra wist heel goed, dat haar oom nooit op een genomen besluit terugkwam. Hij zou zijn vraag niet eens herhalen, en daarom verliet Sandra schoorvoetend de kamer, om het kostbaarste dat ze bezat te gaan halen.

En net als Tobias, gaat Sandra hard aan de slag en krijgt ze 33 pagina's later haar snowboard weer terug. En misschien hangt er dan ook een cadeau naast, net bij Tob².

² "Tob knapt het op", jongensomnibus deel 2, Max van Amstel, Uitgeverij J.H. Gottmer, Haarlem, 1960.